

R E S p u b l i c a

Michail Jurjevič Lermontov

Předpověď

/Toť sen/

Rok přijde zlý, ó Rusko, v příští tvém,
 kdy s hlavy carů sletí diadém,
 kdy luzy láska k nim se změní v hněv,
 kdy stravou mnohých bude smrt a krev,
 pak zákon, pošlapán a potupen,
 už nezaštítí děti ani žen,
 a v puchu mrtvol, vylézaje z nor,
 se od vsi ke vsi bude plížit mor,
 svým bledým šátkem bude kynouti
 a hladem, Rusko, budeš hynouti.
 Záplava rudá zbarví vlny řek
 a povstane muž mocný v onen věk.
 Ty pochopíš a poznáš, hledíc nan,
 proč jílec nože svírá jeho dlan,
 leč běda ! Na tvůj nářek, prokletí
 a sten ti leda smíchem odvěti.
 V něm všecko bude děs a mrak a zášť:
 ten chochol vlající, ten černý plášť...

Roku 1830

Konec socialismu v Rusku.

Max Eastman,

"Harper's Magazine", New York, 1937.

Je podivným zážitkem pro toho, kdo byl posledních pětadvacet let marxistickým socialistou, pozorovat, jak ve stejném poměru, jak sovětský režim hází přes pelubu poslední zbytky socialismu, liberální učenici a literáti celého světa, pokud jsou "pružní", přecházejí k socialismu a obhajují SSSR. Maxim Gorkij, Romain Rolland, George Soule, Waldo Frank, Rockwell Kent, Malcom Cowley, Sidney a Beatrice Webbovi, Harold Laski - bylo by možno do nekonečna rozšiřovat seznam významných intelektuálů, kteří propadli kouzlu marxismu.

Je to podivná zkušenost a prož toho, kdo klade poslední naději v lidskou inteligenci, velmi smutná zkušenost.

Lenin jen díky materialistické ideologii Marxově mohl dovésti revoluci dělníků a sedláků k vítězství a položit základy socialismu.

Od Leninovy smrti se však marxistická ideologie změnila do té míry, že přesvědčení, že sovětská vláda budují "třídní společnost" a co víc, že "v Sovětském svazu bylo konečně a definitivně dosaženo socializace státu", se stalo dokonalým sebeklamem, naopak, všechno ukazuje na právě opačný proces - obnovení třídních výsad a zeslabení základů socialismu. Podle mého netřídní společnost nemá v Rusku dnes nejmenší naděje. Do deseti let, nevzniknou-li tam velké revoluční změny, bude Sovětský svaz pravděpodobně stejně reakcionářský jako kterákoli země, vyšedší z feudalismu.

Roku 1934 jsem napsal článek, oplývající chválou socialistického pokusu v Rusku. Základem mého článku bylo přesvědčení, že následkem socializace průmyslu a odstranění všech třídních výsad byl umožněn pokrok, který byl dosud považován za "utopistický". Podepřel jsem svoje přesvědčení citáty našich autorit, které ohlásily, jaké vymoženosti v Rusku

našly - ve výchově, vězeňské reformě, veřejném a rodinném zdravotnictví, kontrole porodů, prostituci, alkoholismu, menšinových právech, zrušení antisemitismu, duševní hygieně, hospodářském plánování.

Chtěl jsem po tomto napsat druhý článek, kde bych vytkl i stinné stránky sovětské socialisace, hlavně soustředění politické moci a výsad v rukou byrokratické kasty, podporující ještě bezohlednější autokracii než za carského režimu.

Avšak, když jsem svůj první článek předložil redakční radě, musel jsem jej odložit do zásuvky stolu, protože poměry v Rusku se měnily tak rychle, jak jsem psal. Ze všech základních vymožeností, o nichž jsem se už zmínil zbyly jen tři - svobodné vzdělání, svoboda žen a rodiny - kdežto ostatní náleží jen minulosti a blahým vzpomínkám.

Avšak v posledních letech byl podniknut státem bezohledný útok i na tyto poslední vymoženosti. V zemi, jako je Rusko, kde statisíce žen nezděje vyrobit ani koupit mléko pro své děti a kde stále panuje naléhavý problém dětí bez domova, není možno zakládat spokojenou a svobodnou rodinu bez vážného nebezpečí do budoucna.

Aby se čalo rájevo, že všechny vymoženosti se týkají jen léce postavených vrstev, byly poplatky, spojené s povolením rozvodu, a alimenty zvýšeny tak, aby byly mimo dosah obyčejného lidského dobytka, a potrat, kdysi zákonem povolený, je opět učiněn zákonem trestným. Že ovšem tento krok nebude zločinem pro ty, kdo mají peníze a moc, toho jsou si plně vědomi všichni, kdo rozumějí situaci. Je to třídní zákonodárství a střežnické nadřívání nejohavnějšího druhu. Znamená to naprostý konec utopistické vlády svobody, spravedlnosti a zralého uvažování o všech věcech, týkajících se pohlaví a rodinných svazků, které Wells po svém návratu ze sovětského Ruska nazval nejdůležitějším pokrokem, jaký lidstvo učinilo od své proměny ze zvířete v člověka.

A chcete-li mítí příklad toho, do jakých extrémů může zajít ideologie tam, kde je potlačena kritika, připomente si dekret, který činil zločinem vlastizrady "únik přes hranice", čili jinými slovy cestování do ciziny, a trestal jej zastřelením. Mimo to příbuzní osoby, které by se o takový ~~žák~~ výlet z milované vlasti pokusila, mají být potrestáni žalářem od pěti do deseti let, ať o tom věděli nebo ne.

II.

Fakt, že tyto reakční výnosy jsou vydávány na základě teorie "naprostého vítězství socialismu" na politickém i hospodářském poli a podle zásady, že co je útlakem v kapitalistické společnosti, je pokrokem v socialistickém řádu, že co je tam tyraní, je zde svobodou, tento fakt pouze ukazuje, do jaké míry bylo kritické myšlení o skutečných faktech nahrazeno ideologií, poctivost sprostým podvodem.

Na jaře roku 1935 Stalinova vláda vydala dekret, který stanovil na krádež trest smrti, u nedospělých osob od dvanácti let výše. Když zpráva o tomto dekretu byla přednesena v srpnu téhož roku Federaci francouzských učitelů, popřeli její pravdivost. Když jim bylo ukázáno příslušné číslo "Izvěstí" 78. dubna 1935/ obsahující tento dekret, umkli, ale druhý den přišli s výrokem, že "v socialistickém režimu jsou děti tak vyspělé a dobře vychované, že jsou plně odpovědny za svoje činy!" To je jen ukázka, do jaké míry je ideologie natahována, aby zakryla každý smutný úkaz dnešního Ruska.

Při vydání takového dekretu se musí kulturní člověk červenat hanbou, když si vzpomene, že podle Marxovy teorie stát jako "nástroj útlaku" zahyne s vítězstvím socialismu a tento vývojový pochod započne v okamžiku, jakmile bude průmysl země socialisován. Přívrženci Stalinovi zapomněli na základní thesi do té míry, že současně prohlašují, že "socialismus definitivně a neodvolatelně zvítězil" a že Stalin ~~stojí~~ stojí v čele " nejsilnější vlády světa". A když jim někdo vytkne tuto neúspěšnost, uhýlí se k výmluvě o "kapitalistickém obklíčení".

Slova socialista a komunista mění svůj význam právě tak jako kdysi slovo křesťan. Právě tak jako odepdlíci byli pálení po celých tisícovkách ve jménu lásky k bližnímu, právě tak byly miliony venkovanů umučeny hladem

ve jménu republiky dělníků a sedláků. Lenin opustil slovo socialismus, protože se stalo jen zástěrkou shášení výnosných míst ve státní službě a přizpůsobování kapitalismu a obobil se druhého významu, aby očistil a obnovil myšlenku proletářské revoluce. Jestliže nezvedenému dítěti hrozí, že bude ve věku dvanácti let zastřeleno pro krádež jablka v kořzumu, je docela ~~x~~ lhostejno, bude-li zastřeleno podle teorie, že majetek byl "socialisován" a náleží nyní každému.

Jestliže si uvědomíte, že Marx učinil zakladem svého systému prohlášení, že proletariát jako nejnižší člen lidské společnosti, nemůže se povznést, aniž by současně nepovznese celé lidstvo, a v důsledku toho definoval socialismus jako "společnost svobodných a sobě rovných", uvidíte, jak hluboko upadl význam této definice.

Byl jsem si vždycky vědom jako kritický marxista, že Marxova legenda o rovnosti lidí a jejich spokojeném spolužití, jako andělů v nebi, spočívá více na Hegelově mystické metafysice než na rozumové úvaze. Byl jsem si vždycky vědom, že jakmile v socialistické společnosti se moc trvale přesunula od prostých dělníků a samostatných sedláků na privilegovanou a byrokratickou ~~xxxxx~~ vládnoucí kastu, socialistický experiment nemůže dlouho trvat. Proto nemůžete říci, že boj o socialismus je politicky v SSSR vyhrán. Naopak, uvážíte-li poctivě všechna fakta, musíte usoudit, že je ztracen. Moc definitivně a nezměnitelně - vyjma revolucí - přešla z organizace dělníků a sedláků na organizace privilegovaných byrokratů.

Tento vývojový pochod započal dávno předtím, než Lenin zemřel a zápas o "dělnickou demokracii" proti byrokratismu zaujal jeho poslední měsíce a dny života. Bylo to v krizi tohoto boje, kdy napadl Stalina jako hrubého, nevěrného, vrtkavého, nacionalistického a vzdorného a navrhl, aby byl odstaněn s postavení generálního sekretáře strany. Pod Stalinovým vedením byla všechna moc dělníkům a sedlákům úplně vzata. Moc je v rukou diktátora a organizace v rukou byrokratů, zvaných dosud komunistickou stranou, z níž je občasnými čistkami odstraňován každý, kdo má ještě nějaké sympatie k socialismu.

Rusko je ovládáno Stalinovými výroky a řečmi - vznešenými rozhodnutími mocnáře na trůně, jehož vševládná moc dosáhla vrcholu povedenou novou "demokratickou" ústavou, která je jen definitivním zavržením všech politických práv dělníků a přípravou pro ~~kokonaly~~ totalitní stát.

Podívejme se blíže na tuto novou ústavu. Pod záminkou, že bylo dosaženo ~~kokonale~~ socialisace státu a že v Rusku neexistuje více žádných tříd, že tam nyní každý opravěu žije ve společnosti svobodných a sobě rovných lidí, Stalin nerozpustil komunistickou stranu a její politický monopol, jak by každý očekával z toho nadšeného úvodu, nýbrž rozpustil jen Sověty, založené v továrnách a voličskou váhu průmyslových dělníků - jediný a poslední zbytek výrazně proletářské demokracie, posledních věcí celé politické soustavy, které opeřdu tihly k socialismu. Jediným pohledem na tuto "nejdemokratičtější ústavu světa" postřehneme, že její zastupitelský systém je příliš komplikovaný a příliš těžkopádný, než aby mohl vyjedřovet "vůli lidu", i kdyby tento lid tvořil skutečnou politickou moc ve státě. Skutčným státním činitelem ve Stalinově ústavě bude dále komunistická strana, která dnes není nic jiného, než pyramida byrokratů, udržujících Stalina, která bude libovolně vládnout novému "parlamentu", táhajíc z něho hlasy, jako na pouti táhá papoušek planety.

Co znamená "tajné hlasování", když jen jedna strana může navrhopati kandidáty, a to strana jsoucí u moci? Cím je "Svobodný tisk a shromažďovací svoboda", když nikdo nesmí veřejně pronášeti jiné zěsady než jaké zastěvají lidé u moci?

To znamená, že ruský experiment socialisace je skončen.

/Výňatky z článku/.

SSSR bez generálů.

"Černý car" Josef Stalin byl původně Gruzinec. Narodil se roku 1879 v obci Borzi u Tiflisu, chtěl se stát pravoslavným knězem, a proto vstoupil do kláštera, v kterém byl i theologicky seminář ortodoxní, řecké východní církve. Z těchto seminářů carského Ruska vyšlo mnoho fanatických politiků a radikálů, neboť ruští socialisté a litovali silně zvláště mezi theology, pocházejícími většinou z utlačovaných ruských vrstev, jako sedláků, dělníků, řemeslníků a pod.

O Stalinovi se vypravuje, že jako theolog, aby dokázal "pravost" svého politického smýšlení, pošpinil velmi sprostým způsobem kalich, v kterém se drží hostie. Za tento čin musel hned opustit seminář. Za krátký čas však už získal vedoucí postavení mezi ruskými revolucionáři v Tiflisu. Aby opatřil peníze temní revoluční straně, zorganizoval přepadnutí peněžní zasilky pro Ruskou národní banku v Tiflisu, tehdy ukořistil přibližně 400 tisíc rublů.

Původně se jmenoval Džugasvili, ale poněvadž toto georgijské jméno mělo pro Rusy cizí zvuk, změnil si je a přijal ruský znějící jméno.

Různé soudy carského Ruska měly často práci se Stalinem. Byl několikrát zatčen, odsouzen a poslán do vyhnanství na Sibiř. Ale pokaždé se mu podařilo utéci, vrátit se znovu do Ruska, kde nakonec získal vynikající postavení v radikálním levém křídle ruských revolucionářů, ve straně tak zvaných bolševiků.

Když se r. 1917 vrátil Lenin do Ruska, Stalin se připojil k němu, ale hned na začátku se už dostával často do sporu s ostatními pilíři bolševismu, kteří žili delší dobu za hranicemi carského Ruska. Stalin se však pokládal za "pravé domácí zboží" na rozdíl od cizích "importů", vrátivších se z ciziny. Hlava bolševického režimu, Lenin - nechtěl prý ani vědět o Stalinovi.

Lenin v jednom svém dopise, napsaném krátce před onemocněním paralyzou, charakterizuje podrobně své spolupracovníky. V tomto dopise - jenž se všeobecně pokládá za jeho politickou závěť - Lenin nejvíce vychvaluje Trockého jako jediného, který na podzim r. 1917 - před vypuknutím násilného bolševického režimu - ukázal přímo "fanatickou odhodlanost" - kdežto ostatní velikáni ruských revolucionářů ještě stále přemýšleli a váhali. O Stalinovi píše toto: "Odstraňte mi Stalina z generálního sekretariátu /politbyro/, nebo nám ještě přesolí celou bolševickou polévku .."

Lenin poznal povahu Stalina, jehož na jeho politické dráze a v revoluční činnosti nevedl ani fanatismus pro myšlenku ani přesvědčení, nýbrž jen touha po osobní moci za každou cenu. A v tom tkví psychologický základ nepřátelství, které Stalin choval ke všem ostatním "soudruhům" v době Leninovy vlády. Stalin byl od samého začátku rozhodnut odstranit každého, kdo mohl být pro něho nebezpečný tím, že byl příslušníkem "staré gardy bolševiků" a na tomto podkladě mohl mít nárok na vedoucí postavení.

Roku 1924 - v roce Leninovy smrti - mělo politbyro nejvyšší rady sovětu kromě Lenina ještě tyto členy: Kameněva, Zinovjeva, Tomského, Trockého, Rykova, Bucharina a Stalina.

Trocký převzal v určitém smyslu ideologické a politické dědictví po Leninovi a sám sebe pokládal za duchovního nástupce Leninova. Ale Stalin se zmocnil nejvyšší moci. Doposud však ještě neměl dosti odvahy, aby vydal rozsudek smrti proti starým politickým spolupracovníkům Leninovým. Ale už v listopadu r. 1927 prosadil, že Zinovjev a Trocký byli zbaveni všech funkcí a dáni na index. Trocký utekl do ciziny a tam pokračoval v opozici proti Stalinovi, jenž od té doby označoval každou nespokojenost směřující proti jeho rodící se osobní diktatuře za "trockismus".

V prosinci 1934 byl z neznámých příčin zavražděn Kirov, tajemník komunistické strany v Rusku a oblíbený Stalinův důvěčník.

Při této příležitosti začal z popudu Stalinova v lednu 1935 vlastizrádný proces proti Zinovjevovi, Kameněvovi a jejich společníkům. Byli obviněni, že společně s "trockisty" založili tajnou protisovětskou organizaci a že tato organizace dala zavraždit Kirova.

Sovětský soud vyměřil v tomto procesu poměrně mírné tresty. Zinovjev, bývalý předseda "Komunistické internacionály", byl odsouzen na deset, Ka-menjev na pět roků žaláře.

Stalin zuřil pro tento zřejmý odpor ostatních bolševických kruhů, ale ještě se neodvážil nového útočného kroku. Ale už v srpnu téhož roku dal rozkaz k obnovení tohoto procesu a tenkrát byli soudcové "poslušnější": Zinovjev a jeho společníci byli 23. srpna 1935 popraveni a Tomskij prý spáchal "sebevraždu" ve vězení.

V březnu 1938 začali druhý "vlastizrádný" proces: tentokrát proti Rykovovi a Bucharinovi, kteří byli odsouzeni na smrt a po vynesení rozsudku popraveni. Takto se Stalinovi nakonec podařilo odstranit celou "sterou gardu" Leninovu a stát se jediným a nejvyšším vládcem, ačkoliv formálně zůstal jen sekretářem politbyra.

Stalin pokračoval nemilosrdně a krvelačně v "očistovací akci", a to nejen v politice, ale i v armádě.

"Rudý car" Josef Džugašvili-Stalin si dal v červnu 1937 zavolat do Kremlu všechny armádní velitele - kde je bez dalších řečí rozdělil na dvě skupiny: skupinu obžalovaných a skupinu žalobců. Potom svolal vojenský soud, kterému musel předsedat maršál Vorošilov, lidový komisař vojenských záležitostí. Stalin dal v tomto procesu vynést rozsudek, který nadiktoval sám už před začátkem této komedie.

Následky tohoto politického procesu s Stalinem nadiktovaného "rozsudku" byly přímo katastrofální pro vyšší důstojnické kruhy Rudé armády. Maršál Tuchečevský a dalších 7 generálů Rudé armády byli pro udáhlivou vojenskou zradu odsouzeni na smrt a hned po vyhlášení rozsudku na místě zastřeleni.

Ale ani teď se ještě Stalin necítil bezpečný. Do léta r. 1938 dal provést důkladnou čistku v armádě a v námornictvu sovětského Ruska.

Na rozkaz Stalinův bylo zastřeleno asi 50 generálů a admirálů a kromě toho padly celé hektomby sovětských důstojníků. Francouzský generál Baratier napsal koncem srpna 1938 do francouzského časopisu "Temps" článek, v kterém mezi jiným píše, že Rudou armádu postihly "strašlivé rány": dvě třetiny vyšších důstojníků v generálských hodnostech a přibližně polovina důstojníků ostatních hodnostních tříd najednou "zmizely"!

V souvislostech s těmito událostmi generál Baratier se ptal, co se má vlastně stát s tehdejší francouzsko-sovětským spolkem, když je důstojnický sbor Rudé armády už teď tak zdecimován a v případě vojenské akce se nedostatek důstojníků jen zvýší.

Podobně se vyjádřil v říjnu 1938 i lord Winterton, člen anglického kabinetu, jenž při tom prohlásil, že se sovětské Rusko v době československé krise právě pro svou vojenskou slabost omezilo na celkem nejasné a neurčité sliby.

Tato hromadná poprava sovětských důstojníků byla korunována krvavým režimem, kterému padlo za obět kromě toho úžasné množství jiných "podězřelých" osob, t. j. lidí kteří byli obviněni z opozice proti Stalinovi. Většinu těchto lidí odstřelili nebo odvedli do sibiřských krajů na donucovací práce.

/Pohled do zákulisí historie KSSS/.

Čtyři šéfové: G P U.

Česty a metody bolševické "spravedlnosti"

Civilisovaný svět si sotva dovede učinit představu o hrůzách, které se skrývají za jménem GPU. Její historie počíná prosincem roku 1917. Tehdy poslal Lenin polskému teroristovi Uzeržinskému memorandum v kterém byl načrtnut "záměr o potírání protirevoluce, spekulace a sabotáže". Toto memorandum vedlo k zřízení "mimořádné komise" s plnými mocemi potírat nepřítel bolševické vlády. Podle začátečních písmen byla tato mimořádná komise nazvána "čeka". Pod tímto jménem se vyvinulo zařízení, zvláště od léta roku 1918, v nástroj teroru a hromadných poprav.

Poněvadž toto jméno v následujících letech skutečně dostalo příchutí barbarství a ukrutnosti, byli bolševici nuceni nahradit je méně nenávidě-

ným jménem GPU, - "Spojená politická vládní správa". Nové jméno však nahánělo záhy větší hrůzu než první, neboť metody zůstaly tytéž. Nad tisíci jejich pacholků a katů v městě i na venkově stálo ~~xxxixix~~ oněch pár mužů, jejichž jména zůstanou symbolem tohoto teroru : je to uvedený už Dzerdžinský zakladatel čerky, Menšinský, Jagoda a Ježov.

Hubený, zachmuřený obličej Poláka Felixe Dzerdžinského prozrazoval brutálního násilníka. Byl největším hromadným vrahem všech časů. - I když také jeho nástupci poslali na onen svět nesčetné lidi, přece jdou oběti Dzerdžinského do milionů. "Mimodělná komise" zřízená Dzerdžinským, "zlikvidovala" v letech 1917 - 24 ve vesnicích a městech všechno, co jí padlo z příslušníků dřívějších vládních vrstev a nekomunistů do rukou. Dzerdžinský umřel, jak takový vrh zemřít musel. Jednoho rána byl nalezen v pracovním pokoji, sedě za stolem s hlavou skloněnou dopředu a obličejem skrývaným hrůzou. V zádech mu trčela finská dýka. Před ním ležel zakrvavený papír s nápisem: "Zrádci jeho odměna".

Působil-li Dzerdžinský dojmem chorom, slného fanatika, vypadal Menšinský jako těžce nemocný člověk v stálém kokainovém opojení. Bledý, zachmuřený a ošklivý obličej, zažloutlé a matné oči, škuabající svaly v obličejí, tupé zírání do prázdna, to byly vnější známky tohoto arduého šéfa GPU, jehož zvykem bylo dlouhá léta být přítomen popravám politických vězňů.

Menšinského vystřídal jeho zástupce, židovský obchodní příručí Herschel Jagoda, individuum s temnou minulostí. Ten řekl v procesu proti 22 lidovým komisařům a jejich zástupcům v březnu 1938 otevřeně, že dal kremeľskému lékaři Lewinovi příkaz odstranit tohoto "neproduktivního" předchůdce jedem. Tak zemřel Menšinský jako jeho předchůdce zákeřnou vraždou z ruky svých "přátel".

Mohl-li se Stalin od r. 1933 do r. 1936 držet při moci, bylo to jen proto, že Jagoda připravil statisícům bídu a smrt. Jagoda učinil z GPU stát ve státě. Rozdrtil nejenom starou bolševickou stranu, nýbrž i vedení armády. Dal popravit celé náklady důstojníků. Když však Stalin myslel, že Jagoda už zná příliš dobře jeho čistné metody a dostal se příliš blízko k otěží moci, rozhodl se v běhu kata vystřídat. Zasáhl náhle a rychle. Jagoda padl, když se před celým světem ve velkém procesu r. 1938 v Moskvě přiznal, že byl ta příšera, která vyhladila celá města a jediným škrtnutím pera proměnila širé kraje v mrtvé pustiny. Tak skončil jako jeho předchůdci : jeho páj muž dal následujícím po něm katem vpálit kulku do zad.

Za Jagodova nástupce určil Stalin Ježova, jež několik let předtím učinil tajemníkem ústředního výboru komunistické strany. Stalin sám dal v březnu r. 1937 heslo : "Zostřit čistku"! Ježov proměňoval toto heslo v krvavý čin a vykládal Stalinovo svolání svým způsobem : "Žalujte se, udávejte se, chcete-li být mezi živými"! Špiónská mánie vedla k tomu, že bolševici udávali i své přátele a nejbližší příbuzné. Sílení strachem, posedli divokou honbou a zcela prostě v hledání záchrany přinášeli na oltář GPU stále nové oběti.

Jeden, jen částečný, seznam obětí Ježovových obsahuje skoro všech 80 členů sovětské válečné rady zřízené roku 1934; většinu členů Stalinova vlastního ústředního výboru a jeho kontrolní komise, většinu příslušníků výkonného výboru Sovětů, rady lidových komisařů, rady pro práci a ochranu, jména všech vedoucích oddělení GPU a všech jejich zástupců, armádu diplomatů a úředníků zahraniční služby, hlavy všech regionálních a autonomních republik Sovětského svazu, bezpočet spisovatelů a jiných intelektuálů a konečně skoro všechny vedoucí komunistické mládeže, od níž právě očekával bolševismus největší lásku k Stalinovi.

Největší moci dosáhla GPU pod Ježovem v letech 1937 a 1938, kdy "Velká čistka" všechno pohltila. Celkový účinek toho co Ježov provedl za těchto 26 měsíců, kdy stál v čele GPU, byl tak strašlivý, že ~~xx~~ musel své krvavé služby zaplatit hlavou. Hrůza dosáhla takového stupně, že Stalin musel dát svého vrchního kata popravit, aby sám sebe zachránil. Dne 8. prosince 1938 hlásila stručná zpráva, že Ježov byl zbaven svého místa lidového komisaře pro vnitřní záležitosti a že na jeho místo nastoupil Lorenti Beria, Stalinův kavkazský krajan. Ježov byl nejdříve degradován na lidového komisaře pro vodní cesty, ale za málo dní zmizel úplně a navždy. Ze sklepení Lubianky se už nevrátil.

Na vybočování věci zločinů GPU by nestačila celá knihovna. Uvedeme jen jeden z jejích činů, kterým se nejvíce chlubí. Je to tak zvané "obrození" sedláků, inženýrů, profesorů a dělníků, kteří - protože neprojevovali dost nadšení pro sovětský systém - byli zavlčeni po milionech do pracovních táborů, aby tam poznali požehnání kolektivismu. Tito nepoučitelní nepřátelé Stalinovy diktatury - sedláci, kteří lpěli na svých kravách, profesori, kteří se zatvrzele zasazovali o své nemarxistické vědecké pojmy, inženýři, kterým se nedostávalo fantazie pro nádheru pětiletok, dělníci, kteří zločinně krepkali na hladové mzdy - všechny tyto zoufalé skupiny a jiné stejného druhu, celkem přes sedm milionů lidí, dopravila GPU do nového kolektivního světa, kde pod hrůzovládou jejích policistů vykonávají nucené práce. - Chtějí je takto vychovat na bolševiky.

Takový stát, kde je hromadná vražda základnou vládou, je jediněčný na celém světě.

Šest příkazů Stalinových :

1. Nebudeš myslet.
2. Budeš-li myslet, nic nerikej.
3. Řekneš-li něco, nepiš to.
4. Napíšeš-li něco, neuveřejňuj to.
5. Uveřejníš-li něco, nepodepisuj se.
6. Podepsal-li ses, přiznej se, že ses mylíš.